

Publicerad 2015-05-03 11:35 av Lena Söderkvist

Flickas fantasier kring sorgen och döden. Obs! Ganska obehaglig läsning. Historien är ett fantasifoster, emellertid. Inser att dikten påminner (litet iaf) om Romeo och Julia.

Brusten ungdom

I jorden fanns en krypta
i vilken låg en kista
av hård, förgjordad sten
På locket satt du, flicka
du vars händer smeksamt sökte
efter sprickor i graniten

och de sökte och de sökte, men

granit bär aldrig sprickor, och
granit ger ingen flyktig glimt
av andra dagars verklighet
granit ger ingenting av
hopp och hägring
dom för drömmar
varken tanke eller tomhet
utan endast åtskildhet

Du tänkte, kistan var en kropp
den älskade en del av stenen
Ivrig tryckte du ditt öra
mot granitens spräcklighet
i hopp om att få höra, se
vad ingen hade unnats förr

Du tänkte, kroppen var en klump
liksom dess grav
och lika vacker

Kanske var han inte död, utan
vilande i väntan
döden själv en dyster främling
blott på resa genom rummet

I fantasin blir klippor lätta
svaga muskler fina redskap
Så ett lock av sten – vad väger det

när väl du sagt dig
det är silke

och spunnit dig en silkesvärld
När plötsligt till en ljummen tjärn
med näckrosblom till midjan upp
förflyttas du av tankens kraft
så snabbt att av dess hastighet dör
alltings krassa meningar
I fantasin blir klippor lätta
alltid lätta, livets klippor

När från en kulle evigt grön
mot skogens inre rusar du
av någons vilda tankar snärjd
och lämnar ljuset
för det andra som du aldrig
känt – den älskades
och dödens
puls, i tron att
där är lyckan

I timmar slet du, sköt du, bet du
i ett sorgligt slutet lock
tills en första springa syntes
Andfådd slog sig ned på golvet
i den kalla kryptans centrum
du och all din brustna ungdom

I denna stund blev du
en jätte, lyfte locket,
som det varit vadd i vinden
och du varit vinden själv,
blåste det till dina fötter
Sedan, i din svarta tystnad,
gled du över kistans kant
gick till sängs i dunkla djupet
lade armarna om halsen på
den käre. Ingen saknad
finge längre bränna hålrum
i din panna

göra sömnen till en avgrund
bortom dina sista ord

Ingenting på jorden liknar
gör dig enig med din dröm
visar vägen som du skapat
i ditt huvud, där du är
Ingenting förråder mer
än just din dröm

Känslors svek som drömmars svek!
I kistan låg en tydlig syn
av dallrande och namnlös skräck
Den fruktansvärda Sanningen

Köttet lossnade från handen
som du hållit, och rann bort
Inga öron fanns där längre,
varken läppar eller kinder
som du älskat fann du nu
Vämjeliga var de armar
du höll virade runt kroppen
Döda muskler hängde bruna
föll i stycken från sitt fäste

Dock, det värsta var hans tårar
unkna tårar
ludna tårar
sanna tårar – multnande –
inom kragen på hans mantel

Ibland blir gröna kullar
av ett obarmhärtigt regnande
förvandlade till gyttjehällar
Då blir lätt att halka
att bli sittande och kvidande
och vakande och stirrande
och undrande och trött

när väl en gång du har insett
att just ingenting du vet

Varför kan det aldrig
sluta regna under
dina fötter.

6/3 1994

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Söderkvist med Poeter.se id #49238 innehar upphovsrätten